

LEDEN 2017

Časopis studentů
Gymnázia a SOŠZE Vyškov

Šach

Obsah

Dění na škole

- 4 Odzvonilo automatům? aneb Potravinová vyhláška
- 5 Smím prosit?
- 6 T-exkurze aneb Vysoká nanečisto
- 7 Základka, gympl, maturita... a co dál?

Na slovíčko

- 7 „Chci změnit školní parlament!“
- 8 „Rodiče ze mě chtěli učitele“

Kultura

- 9 Divadlo pro nejmenší?
- 9 Jsou Fantastická zvířata opravdu fantastická?
- 10 Filmový rok 2016 v kostce
- 12 Sladárna nebo jde jen o peníze?

Dění ve světě

- 12 Kdo nosí dárky ve světě?

Z šuplíku

- 13 Opice
- 14 Novoroční předsevzetí končí druhého ledna
- 14 Řetězový klíč

Šéfredaktor:

Veronika Tupá

Zástupce šéfredaktora:

Jaroslav Horáček

Redaktoři:

Jana Banášová

Tereza Bednářová

Kateřina Čechová

Michaela Konopková

Adéla Metelková

Kateřina Studničná

Renáta Zmidlochová

Ilustrace:

Karolína Hájková

Web a design:

Jaroslav Horáček

Správci sociálních sítí:

Tereza Bednářová

Kateřina Studničná

Pedagogický vedoucí:

Mgr. Věra Kubaláková

Šach, časopis studentů Gymnázia a SOŠZE

Vyškov

Web: www.gykovy.cz/sach**E-mail:** sach@gykovy.cz**Facebook:** Časopis Šach**Periodicita:** 4 čísla ročně

Časopis je vydáván pod záštitou Gymnázia a SOŠZE Vyškov a Spolku Gymnázia a SOŠZE Vyškov.

Milí čtenáři a čtenářky,

jménem redakce vás srdečně vítám nejen u nového čísla, nýbrž i v novém roce. Ačkoliv pro časopis a konec konců i pro mě osobně byl loňský rok vesměs úspěšný, nedá se to tvrdit o zbytku světa. Rok 2016 přinesl mnoha lidem smutek, ztrátu, nejistotu a beznaděj. Byli jsme svědky jednání na okraji lidskosti, bezhlavého vraždění nevinných a často mladých lidí, přesně takových jako jste vy nebo já. Cílem útoků se staly bary, nákupní centra, koncertní síně a promenády – místa, která lidem jistým způsobem zprostředkovávají zábavu. Útočníci totiž jednájí s jasným cílem nastolit strach a paniku, rozrušit, zažehnout chaos. Způsobit, aby se lidé přestali bavit, aby měli důvod nebýt šťastní. A právě k tomu nikdy nesmí dojít. K podobnému útoku jako v Paříži, Nice, Berlíně, Bruselu či Istanbulu může dojít kdekoliv a kdykoliv a jediným způsobem, jak s tím můžeme bojovat my – běžní lidé – je překonat strach, najít si důvod k radosti navzdory tomu všemu a především rozdávat svoji radost dál.

V dnešní době je těžké být opravdu šťastný, ať už za to může aktuální globální situace nebo třeba prospěch ve škole. Problém však osobně vidím v tom, že člověk často nechápe jak vlastně takového stavu docílit. Velice komplexně a hlavně inspirativně proces hledání štěstí popsal americký spisovatel a motivační řečník Simon Sinek – šťastnými vás nečiní okolí, šťastnými se činíte vy sami. Pocitu absolutního štěstí a naplnění nedosáhnete tím, že vám všechno bude vycházet tak, jak si představujete, a na Zemi bude světový mír. Absolutní štěstí se dostaví, když uděláte něco pro někoho jiného – bez jeho požádání, bez jakékoliv nutnosti či povinnosti, zkrátka jen z vlastní dobré vůle pro někoho jiného obětovat něco svého.

To, co právě držíte v rukou nebo čtete na obrazovkách vašich zařízení, je naše forma obětování, naše forma jak si udržet radost. Příležitost sdílet s vámi naše názory, pohledy na věc, anebo zkrátka jen vyjádřit pomocí písmen něco, co máme na srdci, je pro nás možná důležitější, než se může na první pohled zdát. Neděláme to pro to, abychom sem mohli napsat své jméno. Děláme to, protože nás to baví. Jen tak. Protože můžeme a chceme. A také proto, že společně vytváříme něco pro ostatní.

Děkujeme za každého čtenáře, každý úsměv nebo uchechtnutí, které se nám podařilo vyvolat a za každou reakci, ať už pozitivní, či negativní. Není totiž větší odměny než vidět, že má někdo o naši pomyslnou oběť zájem.

Příjemné čtení vám za celou redakci přeje

Veronika Tupá,
šéfredaktorka časopisu Šach

Odzvonilo automatům? aneb Potravinová vyhláška

Tereza Bednářová

VAmericě se v posledních týdnech řešily volby, my tady u nás máme zdaleka jiný (a pro některé z nás i závažnější) problém. Ledaže by pan prezident Trump v rámci upevnění dobrých vztahů s Českou republikou promluvil do duše ministrům školství ohledně jejich zbrusu nové vyhlášky.

Rušení automatů a bufetů na školách kvůli nezdravé stravě v nich prodávané pobouřilo mnoho studentů. Především studenty našeho gymnázia. Tato vyhláška se týká základních škol, což z padesáti procent souvisí i s naší školou, tudíž se z této skutečnosti stalo velmi frekventované téma.

Omezení sladkých tyčinek a nápojů s vysokým obsahem cukru má údajně pomoci v zastavení stále vzrůstajícího problému s obezitou dětí školního věku. Slovíčko „údajně“ bylo použito právě proto, že spousta skeptiků je toho názoru, že děti si seženou sladkosti jinde, budou si je nosit rovnou z domu nebo půjdou ve svém volnu do obchodu, kde si je koupí za kapesné na svačinu. A tak bude obezita vesele křepčit v tukových tkáních dětí dál.

Tento problém ale pramení už z výchovy rodičů nebo také z genetického kódu. Na mysl nám tedy vyvstává otázka, jak moc po zrušení automatů a bufetů klesne procento obezity? Zní to jako z nějaké Disney pohádky – děti kvůli nedostatku cukru, na který byly dříve zvyklé, propadnou depresi, a proto se radši rozeběhnou do tělocvičen, zapíší se do sportovních kroužků nebo začnou uvědoměle držet radikální diety, což jim pomůže se s touto skutečností vyrovnat. Z mladé generace se stanou vrcholoví sportovci a kulturisti z povolání. To by se nám velmi líbilo. Avšak to není zrovna moc reálné.

Způsob života mnohých dětí probíhá v poněkud sedavém duchu. Jakmile přijdou domů ze školy, vrhnou se k počítači nebo playstationu, kde sjíždí jednu hru za druhou jako nějakí maniaci, jen aby měly to nejlepší skóre, nebo kdoví proč to dělají. Děti hrající fotbal na ulici jsou dnes raritou. Něco jako sněžný muž, procházející se hvozdem, na kterého narazíte naprosto bez varování. Dítě bezstarostně pobíhající venku nás v dnešní době přivede do rozpaků a přinejmenším nás napadne, jestli jsou jeho rodiče normální, že mu ještě nepořídili nějaký ten „smárt-foun“, takže je dítě nuceno si normálně hrát. Jediné, co děti v poslední době donutilo jít ven, bylo chytání pokémonů, protože ti na vás nečekají doma v oby-

váku. A rodičům to tak asi vyhovuje. Protože kdo by se po úmorné práci staral ještě o uvřeštěné děcko, které nebohého nešťastníka nutí jít ven a hrát s ním fotbalový pseudozápas s jasným výsledkem, nebo pouštět draka, kde hrozí, že se jeho ratolest pod nápory zuřivého větru vznese a odplachtí neznámo kam?

Někdo velmi uvědomělý vznesl námitku ohledně výjimky vztahující se na osmiletá gymnázia. Protože jak je nám známo, naše škola se mísí se základní i střední, což vrhá stín diskriminace na

starší polovinu naší instituce. Ta si to samozřejmě nechce nechat líbit.

Mým úkolem bylo zjistit názory starších studentů naší školy. Některé reakce byly vskutku zajímavé.

Protože vyhláška sice nakrásně vyřeší problém s distribucí sladkých pochutin a přeslazených limonád, ale vůbec nebere v potaz, že děti jsou vynalézavé a nakoupí si tyto zakázané potraviny v samošce při cestě do nebo ze školy. A proto padaly návrhy na systematické vykupování veškerého sortimentu v automatech a hromadění kořisti v předem určených skříňkách demokraticky zvolených dealerů, jejichž úkol bude šířit svůj sortiment mezi sladkostíchtivé studenty.

Znění jiného návrhu je následující – paní z bufetu si probourá díru ven do ulice, kde si zřídí nefalšované drive thru okénko jako u McDonaldu, protože mimo

budovu školy nevedí, když si studenti nějaké ty sladkosti koupí. Voilá, problém vyřešen!

A nyní už je čas přistoupit k samotným názorům. Některé jsou negativní, některé pozitivní, některé neutrální, jak už to koneckonců s názory bývá.

„S vyhláškou nesouhlasím. Byla bych pro výjimku, když je spojený velký a malý gympl. Nemuselo by se prodávat tolik sladkostí, ale něco určitě ano. A kafe.“

„Je mi to jedno, v automatu si nic moc nekupuju, ale pro ty, co zapomenou svačinu nebo mají chuť na něco teplého (kafe) je to škoda.“

Ke kávě se vyjadřovalo mnoho studentů. Všichni chtějí automat na teplé nápoje ponechat, jednak z toho důvodu, že „trocha kafe před těžkou písemkou pomůže“, zadruhé proto, že nám bývá ve škole často zima. Bylo by zajímavé zjistit, jak by se vyučující tvářili na to, kdyby se studenokrevní žáci zničehonic uprostřed hodiny odebrali do koupelny v šatnách u tělocvičny s vidinou horké sprchy.

„Je sice pravda, že nezdravé potraviny s přílišným obsahem cukru si studenti mohou koupit i jinde, nicméně si myslím, že není vhodné nabádat je k tomu ve škole. Jsem pouze pro automaty s ovocem – ovoce na svačinu stačí. Jídlo v bufetu by se také mohlo lehce změnit.“

Ano, automaty s ovocem čili zdravé automaty. Fungují na základních školách, tudíž by mohly fungovat i u nás. Jde o to, že v tomto druhu automatů se prodává předem nakrájené (a samozřejmě omyté) ovoce v plastových kelímcích, mléčné nápoje a zdravé tyčinky. Otázka zní: nasytíme se z jednoho jablka, deci-litrového mlíčka s jahodovou příchutí a hrsti obilí?

Některí studenti jsou toho názoru, že se z ovoce určitě najíme, zatímco ti ostatní jsou pobouřeni. Ptají se, co je špatného na rohlíku se šunkou. A jejich otázka je na místě. Co je s tímto jídlem za problém? Podle vyhlášky by se mohla v bufetu prodávat balená voda schválená severokorejskou vládou a cereální tyčinky s umělým sladidlem. Pro fitness maniačky ideální stav. Pro nás, běžné studenty, je to katastrofa.

„Bylo by vhodné využívat na automaty čipy, díky kterým se rozezná věk studentů a umožní jim nákup v automatu.“

To se tu už řešilo. Automaty by musely být na místě, kam by se nemohli dostat studenti z nižšího gymnázia, následně by neměli vidět, že je z této zapovězené místnosti vynášeno zapovězené jídlo. Když to vezmeme kolem a kolem, museli

by studenti vyššího gymnasia absolvovat pokročilý ninja výcvik a automaty by se musely umístit na střechu, protože kamkoli jinam mají všichni téměř neomezený přístup. Každopádně nápad s čipy je dobrý a mohl by vyjít.

„Jídlo v jídelně je nepoživatelné, pokud nám vezmou bufet a automat, pojedeme hlady!“

„Zavření bufetu? Větší kravinu už snad vymyslet nemohli! Automaty ať klidně zruší, i bez té kávy to přežijeme, ale paní, co prodává v bufetu, má tuto práci ráda a možná kvůli tomuto výmyslu o práci při-

jde a v jejím věku už se těžko práce hledá. Na sýru a šunce není nic špatného a děti budou jíst sladké stejně, jen si ho přinesou z domu. Snad se tam nahoře vzpamatují!“

Tohle jsou poněkud radikální a rozohněné názory. Jejich autoři ovšem mají pravdu. Takhle vyhláška není ke školám, jako je naše gymnázium, ani trochu fér. Pomůže všeobecné pobouření a vznášení námitek k uskutečnění změny?

Školy jsou poslední dobou dost znevýhodňovány. Od zpřísnění podmínek v jídelnách, přes bezvadnou povinnou maturitu z matematiky, kterou určité

všichni zvládnou levou zadní (ale tak na potřeť), až po údajné zvyšování platů učitelům. To slibují už tak desátým rokem. Plus ještě nezmíněnou rekvalifikaci učitelů. Protože každý má čas po práci ještě chodit do další školy, kde je pro změnu uvržen v úskalí každodenního utrpení studentů.

Musíme se smířit s našim osudem automatových abstinentů a opatřit si nezdravé tyčinky někde jinde. Nezapomeňme se také modlit ke všem patronům víceletých gymnasií, aby nám nezrušili i vodu z kohoutku. Amen.

Smím prosit?

Adéla Metelková

Hudbě hrající v sále a tanečním krokům už dávno odzvonilo. Období tanečních bývá jedno z nejlepších a to, na které se všichni středoškoláci těší. Bez pochyb se najdou i ti, kteří každý pátek trpěli, ať už v podpatcích nebo obleku. Ale většina si to pořádně užila!

Každé páteční lekci vládla dobrá nálada. A pan Sedlák. Po prodloužené hodině, která se vydařila, nás čekalo se naučit ještě další tři tance - *chachu*, *foxtrot* a *tango*. Veškeré naše taneční umění, lze-li to tak nazvat, mělo být zakončeno nácvikem slavnostní polonézy. Naše tříměsíční úsilí jsme zúročili na dokončené,

která se konala 9. prosince a pro druhý kurz 16. prosince.

Bílé šaty dam, motýlci na krku pánů a růže. Večer jsme zahájili slavnostní polonézou, po které následovala mazurka a anglický valčík. Večerem nás doprovázely i páry *taneční školy H+L* a tradiční přehlídka šatů *salónu Vivien*. Pokračovali jsme volenkou pro garde.

Významnou část večera tvořila taneční soutěž vybraných párů. Celkem jich bylo dvanáct. Po verdiktu poroty třída 6. XB s přehledem obsadila vítězná místa první Dokončené.

K vedení tanečních lekcí nemůže nikdo nic namítat, hodina byla po každé výborně zorganizovaná.

Jediné, co by spousta lidí vytkla, je, že v porotě se neukázal nikdo, kdo by učil hudební výchovu. Myslím si, že přeci jen to byl taneční večer a ne olympiáda z fyziky, a tak by se příště mělo vybírat lépe.

Období tanečních bylo příjemné zpestření každého týdne. Pokud jste si v tanci našli zálibení, *taneční škola H+L* nabízí i pokračovací kurz. Byla by škoda toho nevyužít.

Závěrečný ples | Foto: Adéla Metelková

Sexta B | Foto: Sexta B

T-exkurze aneb Vysoká nanečisto

Kateřina Studničná

Zajímá tě veterinární medicína, astronomie, biologie, chemie? Chceš si vyzkoušet práci v laboratořích? Pak právě pro tebe je projekt s názvem **T-EXKURZE**.

A o co se vlastně jedná? T-exkurze jsou jednodenní praktika na brněnských vysokých školách jako Masarykova univerzita, Mendelova univerzita nebo VUT. Konají se dvakrát ročně, většinou v říjnu a dubnu. Tento projekt kombinuje návštěvu odborného pracoviště s online přípravou tak, aby student co nejvíce vytěžil z daného tématu, byl dostatečně vybaven základy oboru a mohl se na pracovišti věnovat již konkrétnímu řešení problému. Díky tomuto projektu můžeš zakusit vysokoškolské studium, navštívit laboratoře, zjistit více o oboru, který třeba budeš jednou studovat. T-exkurze nabízí široké pole stáží zaměřených například na veterinární medicínu, mikrobiologii, počítačovou chemii, bioinformatiku, astronomii, molekulární biotechnologie, genetiku, matematiku, ekotoxikologii a mnohé další.

T-exkurze organizuje Jihomoravské centrum pro mezinárodní mobilitu (JCMM), které je zaměřeno na podporu studentů nadaných pro vědu. Jedná se o specializované zájmové sdružení neziskového typu. Jejich cílem je podporovat příliv studentů a vědců do regionu a vytvářet podmínky pro rozvoj nadaných studentů v Jihomoravském kraji.

A jak to probíhá? Pro přihlášení ti stačí, když jsi studentem střední školy. Na stránkách JCMM si vybereš T-exkurzi, která by tě zajímala, zaregistruješ se a přihlášíš. K vybranému tématu ti na tvůj účet dorazí studijní materiály. Ty si nastuduješ a na jejich základě vyplníš online test. Test je tvou vstupenkou do laboratoře. Pak už si jen vybereš termín, kdy se T-exkurze zúčastníš. Výhodou je také, že celá exkurze je zdarma, hraje se jen doprava na místo konání.

Tento rok jsou v nabídce T-exkurzí tato témata: *Open Source, Genom a proteom aneb cesta do základu života, První pomoc, Mýty a fakta o experimentech na zvířatech, Onkologie, Robotikem snadno a rychle, Buněčná komunikace, Ekonometrie, Chemie a světlo, Hledá se protein, Odhalování klamavých potravin, Biosignály, Analýza lidského karyotypu, Morfologie obratlovců, Molekulární gastronomie, Hydrogely všude kolem nás a Pohled do nitra železobetonu.*

Do T-exkurzí se zapojují i studenti naší

školy. Tento rok se zúčastnila studentka 6. XB, **Petra Korčíanová**. Té jsme se také zeptali na podrobnosti tohoto projektu.

Účastnila si se T-exkurzí poprvé?

Ano, T-exkurzí jsem se účastnila poprvé. Ze začátku jsem sice váhala, zda se mám přihlásit, ale nakonec jsem se přihlásila a vůbec toho nelituji.

Na kterých T-exkurzích jsi byla?

Účastnila jsem se celkem tří a to T-exkurzí s názvem: *biosignály, buněčná komunikace a onkologie.*

Která ti přišla nejzajímavější a proč tě zaujala?

Všechny byly svým způsobem zajímavé. Kdybych měla vybrat svého favorita, rozhodovala bych se mezi buněčnou komunikací a biosignály. Tyto dvě T-exkurze byly zajímavé hlavně tím, že jsme si vše mohli vyzkoušet na vlastní kůži (a to doslova!).

Jak to probíhalo, kdo vás praktikem provázel? Stačily ti k práci vědomosti, které jsi už měla z domu, nebo s vámi probírali i další teorii.

V onkologii si pro nás lektoři, tedy molekulární biologka a radiolog, nachystali velice zajímavou přednášku. Dozvěděli jsme se o složitém procesu vzniku nádorových onemocnění a také něco málo o dědičných nádorových syndromech. Celou tuto přednášku jsme završili návštěvou laboratoře, kde molekulární biologové zkoumají a popisují změny v genetické informaci. V buněčné komunikaci na nás čekali opět dva lektoři, tentokrát z *Recetoxu (Centrum pro výzkum toxických látek v ovzduší)*. Nejdříve si pro nás připravili krátkou prezentaci, aby oprášili naše znalosti, které jsme měli ze studijních materiálů pro vyplnění vstupního testu, na

základě kterého jsme se na T-exkurzi dostali. Poté jsme se odebrali do laboratoře, kde jsme si s jedním z lektorů vyzkoušeli *scrape load dye transfer*. Ve zkratce jsme zkoumali, jestli a jak mezi sebou buňky komunikují. Následně si nás lektoři prohodili a odešli jsme do jiné laboratoře, kde

jsem si vyzkoušela *PCR amplifikaci*, kde šlo o to, několikrát násobně si namnožit konkrétní úsek DNA pomocí polymerázové řetězcové reakce.

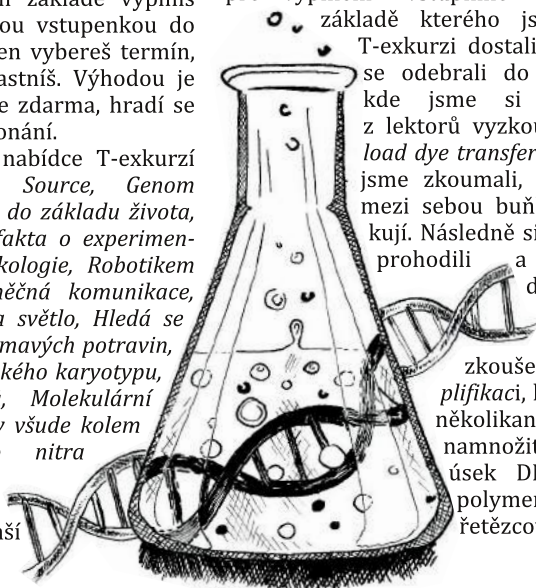
Poslední ze tří T-exkurzí, kterou jsem navštívila, byly biosignály. Zde jsme měřili elektrickou aktivitu svalů, a dokonce jsme mohli poslouchat zvuk, který vydává sval při zatnutí, vyzkoušeli jsme si „*detektor lži*“ polygraf, kde jsme si zahráli na vyšetřovatele a vyšetřované. Dále jsme si měřili reakční dobu a následovala elektrookulografie, kde jsme zkoumali různé druhy pohybu očí. Mohli jsme si prakticky ověřit, že patkové písmo je pro většinu lidí lépe čitelnější než bezpatkové, a dokonce z grafu, který nám u všech aktivit zaznamenával počítač, jsme mohli zjistit, jaké slovo při čtení textu bylo pro člověka nesmyslné, musel se k němu vrátet nebo jak dlouho mu trval přečíst řádek.

Je něco, co se ti nelíbilo, nebo co bys změnila?

Jediné negativum, které jsem na T-exkurzích našla, bylo, že se některé konaly až odpoledne, a tudíž končily ve večerních hodinách. To bylo pro lidi, kteří nejsou z Brna, trochu složitější. Na druhou stranu to bylo pochopitelné a zcela omluvitelné, už jen kvůli tomu, že například v onkologii nám přednášel radiolog, který samozřejmě musel ráno do práce, léčit lidi!

Jaký v tobě tento projekt zanechal dojem a pojeděš na jaře zase?

Určitě ve mně T-exkurze zanechaly zcela pozitivní dojmy. Tento projekt mohu hodnotit jen pozitivně a můžu ho jen vřele doporučit. Určitě je velice užitečný pro lidi, kteří by v budoucnu chtěli studovat na vysoké škole nějaký z oborů (nebo se na něj zaměřit), který T-exkurze nabízí. Může vám to pomoci při rozhodování, zda se opravdu chcete zaměřit na tento obor, a může vám ho přiblížit. Jako veliké plus hodnotím, že lektoři jsou lidé, kteří se v oboru pohybují v praxi (a nejsou to pouze učitelé), a tak vám mohou odpovědět na spoustu otázek z vlastních zkušeností. Musím ale říct, že po tom, co jsem strávila celkem tři dny na T-exkurzích, bylo pro mě zcela abnormálně nekonečné „normální“ vyučování ve škole. Zkrátka když strávíte byť jen pár hodin na takto zajímavě zpracovaných T-exkurzích, kde se opravdu dozvídáte o něčem, co vás baví, je pak návrat k předmětům, které nepatří k vašim oblíbeným, zcela úžasný.

Základka, gympl, maturita... a co dál?

Kateřina Čechová

Někteří studenti mají to štěstí a vědí, co chtějí v životě dělat. My ostatní ne. Já osobně nějaké představy samozřejmě mám, ale každá je zaměřená na jiný obor. Nejsem si vůbec jistá, pro co se mám rozhodnout. Věřím, že nejsem sama, a proto jsem si domluvila schůzku s jedním ze čtyř výchovných poradců u nás na škole, **Mgr. Janou Plevovou**. Učí už 19 let, z toho 14 na gymnáziu, má tedy se studenty bohaté zkušenosti.

Simulovaly jsme dvě modelové situace – v té první jsme pracovaly se studentem, který má výborný prospěch, přesto se nemůže rozhodnout, jaké povolání si zvolit. Pro ty z vás, kteří do této kategorie patří, máme toto doporučení. „Věnujte se tomu, co vás více baví, k čemu více tíhnete.“ Pokud si zvolíte dobře, nikdy nebudete chodit do práce, protože vaše povolání vás bude bavit. A to je jedna z nejlepších věcí.

V druhém modelu jsme mluvily o studentovi, kterého škola nebaví, nevěnuje jí čas a celkově jeho prospěch není příkladný. I přesto ale existuje možnost, že se pro něco nadchne a dobře se uplatní. Dobré je vybrat si obor, který není tak prestižní, tudíž je větší pravděpodobnost přijetí, rozhodně ale neznamená, že mít vystudovanou antropologii je méně cenné než právnický titul.

Nejen pro tyto extrémní existuje i možnost testování. Na internetu jsou

dostupné testy profesí, které vám pomohou se rozhodnout. Nebo můžete navštívit *pedagogicko-psychologickou poradnu*, kde vám přímo obory vhodné pro vás doporučí. „Prvním krokem je ale kontaktovat přímo mě. Svůj kabinet mám ve studovně a ráda se s vámi domluvíím na schůzce,“ informuje paní učitelka.

Podle Mgr. Plevové jsou výše zmíněné

případy výjimky. Student, který je ve všech předmětech výborný, je spíše raritou. Z její vlastní zkušenosti vyplývá, že studium bereme spíše jako životní povinnost, které nám zajistí lepší budoucnost. I tady ale nejsme všichni stejní a každý k učení přistupujeme jinak.

Je skvělé, když se sám student umí zkritizovat (a nemusí to znamenat jen negativně) a ujasnit si, v čem má mezery, a je ochotný si je doplnit. Mgr. Plevová v těchto situacích radí obrátit se na učitele daného předmětu a požádat ho o konzultace, další doporučenou literaturu nebo doporučení seminářů a třeba i mimoškolních vzdělávacích akcí.

Důležité je nevěnovat všechny volný čas jen škole a studiu. Je potřeba si pořádně odpočinout (pravidelně regenerovaný mozek lépe přijímá a zpracovává informace). Zájmy jsou velmi důležité, ale je potřeba, aby se studium i koníčky doplňovaly. Mohou být vodítkem k výběru povolání. Musíme si dobře seřadit priority, vše je jen na nás a na našem přístupu.

Vybrat si obor, který nás má bavit, ve kterém není těžké se v budoucnu uplatnit, je nesmírně obtížné. Pro mě osobně je to důležité, protože v životě chci dosáhnout dobrých výsledků nejenom na škole, ale i v zaměstnání.

„Chci změnit školní parlament!“

Kateřina Studničná

Smysl studentského parlamentu spočívá ve snaze zlepšit fungování školy (z perspektivy studentů) a má sloužit jako komunikační prostředník mezi studenty a vedením školy. A jak je tomu na našem gymnáziu? Jak parlament funguje a jak by fungovat měl? Na to jsme se ptali členky školního parlamentu **Terezy Jedličkové**, která se začátkem tohoto roku stala jeho *předsedkyní* a zastupuje naši školu na *celostátním studentském parlamentu*.

Jakou funkci by podle tebe měl mít školní parlament? Má vůbec smysl ho mít?

Pod pojmem studentský parlament si většina osazenstva naší školy představí

skupinu zvolených zástupců, již mají za úkol řešit aktuální problémy svých tříd. Je třeba si ovšem uvědomit, že mezi pravomocí parlamentu patří mimo jiné např. pořádání různých akcí, ať už se jedná o přednášku nebo třeba výpravu do přírody, nebo podpora studentů v různých projektech, a proto se domnívám, že je více než žádoucí tento orgán mít a podporovat.

Jak ses k funkci předsedy školního parlamentu dostala? V rámci své funkce jsi jela do Prahy na studentský sněm. Co to vlastně je? Jak probíhal?

Začátkem letošního školního roku jsem zaznamenala možnost reprezentovat naši školu na setkání *celostátního studentského*

parlamentu v Praze, jenž byl pořádán *Českou Středoškolskou Uníí*. Tato organizace má za úkol hájit práva středoškoláků a lobbuje za jejich zájmy např. v problematice státních maturit. Musím přiznat, že po nastudování této problematiky se ve mně probudilo mé zvědavé já, co zatoužilo minimálně vyzkoušet, na jakém principu tato organizace funguje a nahlédnout na věci opět trochu jiným pohledem. Na základě různých parametrů (např. písemná práce, aktivita v hodinách) jsem dostala možnost stát se delegátkou naší školy a opravdu se tohoto sněmu zúčastnit. Obsahem setkání byly diskuze zaměřené na různé problematiky, mezi které patří např. nedostatečná kvalifiko-

vanost pedagogů, volitelné předměty, ale také často zmiňovaná „pamlsková vyhláška.“ Právě díky účasti na tomto sněmu jsem si uvědomila, jak moc je náš parlament nefunkční, a o co všechno se tím pádem jako studenti ochuzujeme. Právě proto jsem společně s vedením školy vytvořila koncepci funkčního parlamentu a rozhodla se pokusit, jak se říká, „dát věci do pohybu.“

Co se ti na fungování současného parlamentu nelíbí?

Jako jeden ze základních problémů vnímám fakt, že parlament jako takový se

pravidelně neschází, vlastně se neschází vůbec, pokud k tomu nevydá pokyn vedení školy. Dále pak také to, že spousta členů parlamentu nemá zájem aktivně se zapojovat a jsou zvoleni spíše jako „z nouze ctnost.“

Jaké změny v rámci parlamentu plánuješ?

V nejbližší době bych byla ráda, kdyby došlo k obměně zástupců tříd tak, aby vznikl orgán, který bude schopný aktivně se podílet na dění ve škole. Současné doufám, že se nám podaří vytvořit předsednictvo, jenž bude celému parlamentu

udávat směr a bude dostatečnou oporou všem jeho členům. Ve výhledu do budoucna bych byla ráda, kdybychom do konce školního roku uspořádali minimálně jednu akci pro studenty naší školy.

Kdy tedy můžeme očekávat nějaké změny?

Byla bych ráda, kdyby se první změny odehrály ke konci tohoto pololetí, tedy v horizontu tří až pěti týdnů.

„Rodiče ze mě chtěli učitele“

Jaroslav Horáček a Veronika Tupá

Pokud jste byli dostatečně obezřetní, mohli jste v půli listopadu spatřit na chodbách našeho gymnázia významného českého animátora, scénáristu a režiséra **Cyryla Podolského**. Studentům třetích a čtvrtých ročníků se naskytla příležitost se s panem Podolským osobně setkat a vyslechnout si jeho přednášku o filmových žánrech. Tato přednáška obdržela mnoho pozitivních ohlasů, ale protože se věnovala spíše filmovým žánrům a filmu samotnému, rozhodli jsme se pana Podolského zeptat na pár otázek ohledně jeho vlastní tvorby.

Cyryl Podolský vystudoval Gymnázium v Liberci, kde poté pracoval jednu sezónu jako jevištní technik v *Naivním divadle*. Jeho studia pokračovala *Vysokou školou pedagogickou* v Hradci Králové. Studia nedokončil a namísto pedagogické školy se vydal vstříc filmu. Úspěšně absolvoval obor animovaný film na *Filmové škole ve Zlíně* a třináct let zde působil jako animátor, scénárista, režisér a přednášející v oboru loutkové animace v rámci *Filmové školy Zlín* a *Univerzity Tomáše Bati*. V té době se podílel jako animátor na známých dětských seriálech *Králíci z klobouku*, *Pat a Mat* a *Tluchořovi*. Jedním z jeho nejznámějších projektů je seriál *Krysáci*, na kterém pracoval jako autor, scénárista, režisér i animátor. V roce 2009 založil *Ateliér loutkového animovaného filmu* s názvem *Ateliér Podolský*.

Nyní pracujete ve filmovém průmyslu, byl to váš sen již od dětství, nebo jste chtěl být hasičem, popelářem nebo doktorem jako většina dětí?

Přišel jsem k tomu náhodou. Měl jsem být učitelem na základní škole na předměty český jazyk a výtvarka, studium jsem ale nedokončil. K dispozici jsem potom měl ještě filmovou školu a zjistil jsem, že je to ono. Animovaný film je obor, kde se všechno spojí – kreslení, malování, hudba, psaní – vše se kombinuje a doplňuje.

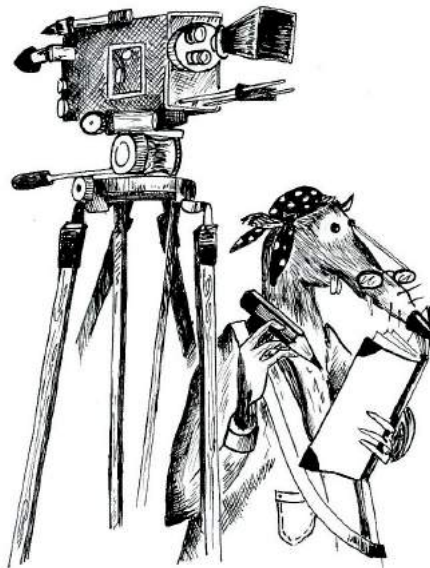
Takže to bylo Vaše vlastní rozhodnutí, nemáte třeba nějakou rodinnou filmovou tradici?

Rodiče si naopak přáli, abych zůstal

učitelem, a spousta mých kamarádů také šla opravdu učit. Rodiče vůbec nebyli nadšení z mé volby a myslím, že se to dodnes nezměnilo.

Jaká byla Vaše první práce? Uchytil jste se v oboru hned, nebo k tomu vedla cesta oklikou?

Chytil jsem se poměrně rychle. Přímo ve filmových ateliérech jsem zašel za ředitelem ateliéru a narovinu jsem mu řekl, že chci práci. Nejdřív mi nabízel práci v krátkém filmu, ale do toho se mi moc nechtělo. Na krátko jsem práci dostal, pak jsem ale ze Zlína odešel a záhy jsem se zase vrátil. Animoval jsem *Tluchořovic rodinku*, kterou jste však v televizi neviděli. Také jsem dělal *Králíky z klobouku*, *Pat a Mata*, až jsem se

postupně dostal k vlastní věci a začal dělat *Krysáky*. A tenkrát to bylo hlavně z toho důvodu, abych si zachoval lidi kolem sebe. Mí kolegové byli převážně pánové v důchodovém věku, a kdybychom spolu přestali pracovat, už se asi nepotkáme. To se po dokončení *Krysáků* bohužel stalo. Stejný tým se už nedá nikdy dohromady a ti pánové byli ve věku, kdy už to nejde tak časově skloubit, takže ve výsledku musíte pořád hledat nové lidi.

Krysáci jsou velice známá pohádka. Nejen, že jste je animoval, ale Vy jste je dokonce vymyslel, napsal i sám režíroval. Co Vás k tvorbě inspirovalo a jaká byla spolupráce s ostatními členy týmu?

Původně jsme chtěli pokračovat v *Patovi a Matovi*. Jedním z návrhů bylo například to, že by měli manželky. Nakonec jsme ale tento nápad zavrhnuli. Inspirací k samotným *Krysákům* bylo moje vlastní dětství, s bratrem jsme totiž chodili na smetiště, když jsme byli malí. Během tvorby *Krysáků* jsem měl takové své modly. Jednou z nich byl *Bolek Polívka*, se kterým jsem se chtěl alespoň jednou potkat. Od natáčení *Krysáků* jsou z nás blízcí přátelé. Dalším takovým byl *Míra Wanek*, člen a zpěvák punkové kapely *Už jsme doma*. Ten dělal ke *Krysákům* muziku. Mám spoustu kamarádů, kteří do toho naskočili, a to je u animovaného filmu výhodou. Buď jste kamarádi, nebo to nefunguje. Tady to našťásti fungovalo.

Vaše kariéra obsahuje mnoho skvělých projektů, dokázal byste však říct, na který projekt jste nejvíce hrdý?

To se těžko rozhoduje. Začínal jsem krátkými filmy, které jsem měl moc rád. Potom jsem dělal větší projekt, který se měl jmenovat *Škaredy* a do kterého měla vstoupit finská strana. To se ale nakonec nepovedlo a dodnes mě to mrzí. Líto je mi zejména těch projektů, které se nepovedly. Naopak u těch povedených jsem většinou rád za lidi, které jsem u toho potkal. *Krysáci* jsou logicky komerčně nejúspěšnější snímek. Váže se k nim spousta knížek, merchandisingu a prodejů. Navíc se to prodalo do spousty zemí. Usnout u jednoho projektu je však špatně. Vždycky mám nejrádší to, co zrovna dělám. Ted' děláme pohádku pro dospělé, u které zrovna dokončujeme střih. Bude to krásně obsazené, a to včetně zahraničních herců. Chceme, aby dospělí měli svoje pohádky, a chceme film, na který se bude chodit. Naším cílem není, aby měl ceny, ale aby se na něj šlo do kina.

Zbývá Vám vůbec nějaký volný čas? Jaká je Vaše nejoblíbenější činnost na jeho vyplnění?

Musíte stíhat všechno. Píšu texty k písničkám - teď například připravujeme vyprávěcí CD nebo jsme dělali písničku do *Dědictví*, kreslím, ilustruji dětské knihy, divadelní hry a pořádám zájezdní pořady pro dospělé. Musíte dělat všechno, ono to pak funguje. Dokonce mi i zbyde čas i lenošit.

Jak byste hodnotil českou filmovou scénou? V poslední době se objevilo několik zajímavých snímků takřka na světové úrovni, myslíte, že má český filmový průmysl potenciál se světovému standartu vyrovnat?

Potenciál určovat tempo nebo se ho

alespoň držet, měl český, potažmo československý film zejména v šedesátých letech. Jinak je to o jednotlivých osobnostech. Pro mě byl skutečně úspěšnou osobností filmu *Karel Zeman*. Představte si český film, který má v *New Yorku* premiéru v 90 kinech najednou. To se nikdy předtím ani potom nestalo. On je podle mě světový tvůrce. To, co je teď u nás, není film. Jsou to zvláštní telenovely rozhlasového charakteru. Cestou do budoucna je se koukat ven po tom nejlepším, co tam vzniká. *Zeman* to tak dělal taky. Když se budeme učit sami od sebe, nedopadneme líp, než na tom teď jsme. Je potřeba se

dívat na to, co v zahraničí právě teď vzniká, a ne na to, co se k nám se zpožděním dostane do kin. Inspirovat se a ne kopírovat. Když budeme dělat to, co dělají oni, ale po našem, bude to fungovat. Aby se někdo v cizině šel podívat na český film, musí mu to trochu připomínat ten jeho. To je podle mě zásadní.

Děkujeme panu Podolskému za rozhovor a přejeme mu mnoho úspěchů v jeho tvorbě. Doufáme, že brzo uvidíme další z jeho skvělých projektů.

Divadlo pro nejmenší?

Adéla Metelková

Premiéra v Janáčkově divadle připadla na 10. října 2014 a i po dvou letech se *Louskáček* těší plnému sálu nadšených diváků, malých i velkých. Nalákal by příběh Louskáčka i vás?

Louskáček je fenoménem mezi balety. Dokonce v *Montrealu* ožívá každým rokem v podání *Les Grands Ballets Canadiens*. Balet *Petra Iljiče Čajkovského* o dvou jednáních nepřestává lákat lidi do divadel, přestože se jedná o neustále hrané dílo.

V průběhu prvního i druhého jednání jsme měli možnost vidět hned několik baletních sól. Ostatní se mnou budou souhlasit, když řeknu, že byla tato sóla více než povedená.

Spousta lidí si neuvědomuje, jak je těžké ztvárnit svou roli pouze pohledem, nesdílet své pocity křikem ani smíchem. Jak by potom mohlo takové představení bavit ty nejmenší? Zkušený divák bez

problému sleduje celé dvě hodiny děj a hltá kašdickou notu, kdežto dítě je schopno po pár minutách odtáhnout svou pozornost jinam, což je škoda, když balet je skoro dvakrát dražší než činohra. Proto bych na balet rozhodně nebrala děti do

Louskáček | Zdroj: www.ndbrno.cz

6 let, i když samo Národní divadlo uvádí „pro děti 4+“.

Děj Louskáčka není složitý, ale ztvár-

nění je rozhodně poutavé. Příběh začíná scénou Štědrého dne, kdy malá Klárka dostává postavičku Louskáčka. K jejímu překvapení Louskáček v dívčích snech ožívá a Klárka se s ním může vydat do báječné říše plné překvapení, tancujících vloček i cukrovinek. Fantazii se meze nekladou.

Na každém ztvárnění Louskáčka se podílí nesčetné osob, což se zajisté odráží na ceně. Na činnosti NdB bych pochválila, že se snaží zapojit i mladé talenty, například žáky z *taneční školy I. V. Psoty*.

Louskáček, co se týče mého názoru, není balet pro nejmenší děti. Viděla jsem spoustu maminek s pětiletými dětmi a myslím si, že si z této návštěvy příliš pamatovat nebudou. Práce *Národního divadla* se mi velice líbí a podtrhla bych skvělý výkon orchestru.

Jsou Fantastická zvířata opravdu fantastická?

Veronika Tupá

Rok 2016 se *Joanne Kathleen Rowlingové*, tvůrkyni slavného dětského hrdiny *Harryho Pottera*, s jistotou zapsal do paměti jako jeden z nejúspěšnějších roků vůbec. Koncem července měla premiéru dvoudílná divadelní hra *Harry Potter a Prokleté dítě*, volně navazující osmý díl proslulé série, kterou napsala ve spolupráci se scénáristou *Jakem Thornem* a režisérem *Johnem Tiffanym*. Scénář divadelní hry se k fanouškům dostal v knižní podobě a obě provedení příběhu vyvolaly bouřlivé,

avšak poměrně kontroverzní reakce. Jen v prvních 48 hodinách prodeje se však v USA a Kanadě prodalo více než dva miliony kopií této knihy.

Na podzim obdarovala Rowlingová své fanoušky dalším příběhem z universa *Harryho Pottera*, tentokrát se však rozhodla vyprávět zcela nový příběh. Filmový trhák s názvem *Fantastická zvířata a kde je najít* se poprvé objevil v newyorských kinech 10. listopadu. Ústřední postavou filmu je britský kouzelník a světoznámý magizoolog *Mlok Scamander*, postava,

kteřá již byla dříve okrajově zmíněna v knihách *Harryho Pottera*.

Mlok v roce 1926 (tedy asi 70 let před dobou děje *Harryho Pottera*) přijíždí do New Yorku, odkud hodlá pokračovat dále do Arizony. Za nešťastných okolností si vymění svůj cestovní kufřík, ve kterém přenáší všechny své kouzelné tvory, s nečarem (člověk neschopný kouzlit) *Jacobem Kowalskim*, který do té doby žije běžně nudný život a pracuje v továrně. Z Mlokova kufříku omylem uprchnou hned několik zvířat, což neunikne pozornosti

bývalé bystrozorky *Tiny Goldsteinové*, která ho obviní z porušení zákona o ochraně kouzelnické komunity. Následně spolu s nečarem Jacobem a svojí sestrou *Queenie* pomáhá Mlokovu jeho zvířata pochyvat. Zatímco Mlok, Tina, Jacob a Queenie honí po ulicích New Yorku kouzelné tvory, schyluje se ke katastrofě mnohem větší. New York ohrožuje smrtelně nebezpečný černý oblak zvaný *obscurum*, který je tvořen magickou energií, jež v sobě utlačují děti, které mají kouzelnické nadání, ale nepoužívají ho. Zabránit destrukci New Yorku obskurem se tak ve finále snaží Mlok a jeho přátelé i magické ministerstvo zvané *KOKUSA*. Ve výsledku však zjistí, že jejich problém je větší, než si doposud mysleli.

Temná atmosféra, dospělí hrdinové a reálný způsob vyprávění příběhu, stejně jako spousta dospělého humoru rozhodně předurčují tento snímek spíše starší divácké skupině. Svým způsobem by se dalo říct, že ti, kteří šli do kina na Harryho Pottera, když byli malí, mohou bez výčitek vyrazit do kina na *Fantastická zvířata*, protože stejně jako vyrostli oni, vyzrál i film.

Fantastická zvířata jsou také o poznání akčnější než *Harry Potter*, na druhou stranu by někoho možná mohlo zklamat, že hrdinové při používání kouzel nepoužívají kouzelné formule, což byla jedna z velice oblíbených součástí filmů u fanoušků. Polepšily si také filmové efekty, kterých si při zhlédnutí užijete opravdu pozhnaně. Vyzvedla bych zejména animaci samotných kouzelných zvířat, protože u té odvedli tvůrci opravdu vynikající detailní práci. Zajímavé je bezesporu i zasazení do dvacátých let dvacátého století ve Spojených státech v kombinaci s utajenou kouzelnickou společností, která začíná ztrácet své utajení a stává se objektem diskriminace a jisté formy perzekuce. Jedná se o zajímavou paralelu na tehdejší americké rasové diskriminační nálady.

Magickou atmosféru příběhu fantasticky dokresluje dynamický a svižný střih a netradiční kostýmy. Zatímco jsme doposud byli zvyklí na britskou kouzelnickou módu a neschopnost Britů se za-

členit mezi mudly, v USA je jasné vidět, že z důvodu zachování utajení kouzelníci bez problému zapadají do běžného životního stylu, a to právě i ve výběru oděvu. Nezapomenutelnou a jednou z těch nejlepších součástí je také hudba ve filmu, která tvoří výjimečnou kulisu. Ve *Fantastických zvířatech* zaslechne známé melodie z původního *Harryho Pottera*, za nimiž stojí uznávaný skladatel *John Williams*, se kterými si pohrál *James Newton Howard*, takže k našim uším doléhá vzrušující kombinace známých melodií s novými prvky a v nových kombinacích.

Zapomenout samozřejmě nemůžeme ani na herecké výkony. Hlavní roli Mloka Scamandera, roztržitého Brita žijícího ve svém vlastním světě s neukojitelnou láskou k jeho zvířatům, bravurně ztvárnil britský herec známý z hlavních rolí ve filmech *Dánská dívka* či *Teorie všeho*, *Eddie Redmayne*. V roli Jacoba Kowalského se ocitá *Dan Fogler*. I tomu se podařilo postavu velice pěkně vystihnout a navíc hodnotím pozitivně možnost nahlédnout na trochu jiný „typ“ nečara, protože zatím jsme ve filmech o Potterovi měli k vidění jen mudly, kteří se kouzelníků báli a štítili. Jacob Kowalski je prvním, který takovým předsudkem netrpí a vztah mezi ním a Mlokem je velice zajímavý. Dalším pro mě nadstandartním výkonem byl *Ezra Miller* v roli utlačovaného chlapce *Credence*, který – ačkoliv byl terčem negativní kritiky – dle mého zahrál *Credence* více než dobře. Podařilo se mu vystihnout vnitřní rozpolcení a chaos a projevit je navenek, a to především neuvěřitelně realistickou řečí těla. Představitelky sester *Tiny* a *Queenie Goldsteinových* předvedly obě skvělý

výkon, ačkoliv postava *Queenie* mi osobně přijde o něco výraznější než *Tina*, která by naopak měla být tou důležitější. Těžko však říct, zda vina padá na představitelku či scénář. Vzhledem k tomu, že nás však čekají ještě čtyři pokračování, neházela bych s *Tinou* flintu do žita.

Celkově hodnotím film velice pozitivně, ovšem pouze v kontextu toho, že se jedná o první díl v sérii, tudíž lze předpokládat, že uvidíme rozvoj některých zjevně upozaděných postav a objeví se ještě spousta spojitosť, které vysvětlí určitá slabá místa.

Celkové hodnocení: 8,5/10

Fantastická zvířata a kde je najít

Dobrodružný/Rodinný/Fantasy
Velká Británie/USA, 2016, 133 min

Režie: David Yates

Předloha: J. K. Rowlingová

Scénář: J. K. Rowlingová

Kamera: Philippe Rousselet

Hudba: James Newton Howard

(na motivy Johna Williamse)

Hrají:

Eddie Redmayne (Mlok Scamander)

Dan Fogler (Jacob Kowalski)

Katherine Watson (Tina Goldstein)

Alison Sudol (Queenie Goldstein)

Ezra Miller (Credence Barebone)

Colin Farrell (Percival Graves)

Filmový rok 2016 v kostce

Jana Banášová

Minulý rok nestál za moc z mnoha důvodů. Z filmového hlediska však rok 2016 považuji za jeden z těch lepších. Od tvůrců jsme dostali mix různých žánrů různých motivů a v tomto článku se pro Vás pokusím poskládat žebříček filmů od nejhorších po nejlepší, které byly natočeny a vydány v roce 2016 a jejich producenti je propagovali dostatečně, abych si jich všimla moje maličkost a polovina kulturního světa.

14. Sebevražedný oddíl (67%)

Je to dobrý pocit, být ten zlý... Dejte dohromady tým těch nejnebezpečnějších superzločinců na celém světě, kteří si právě krouží své tresty, vyzbrojte je tím nejefektivnějším arzenálem, který má vlada k dispozici, a pošlete je porazit záhadnou nepřemožitelnou entitu.

13. Odvážná Vaiana: Legenda o konci světa (82%)

Na přelomu letopočtu, uprostřed Tichého oceánu v Polynésii, žije Moana Waiialiki, nadšená navigátorka a jediná

dcerka domorodého náčelníka. Vydává se na cestu za dobrodružstvím po tichomořských ostrovech. Na své cestě se potká i s legendárním polobohem Mauim.

12. Hledá se Dory (74%)

Oscaroví tvůrci ze studia Disney Pixar přinášejí další úžasně podmořské dobrodružství plné humoru, fantazie a lásky. Zapomnětlivá modrá rybka Dory se jednou rozpomene, že i ona má rodiče, kteří po ní možná někde pátrají. Společně s Marlinem a Nemem se vydává svou rodinu hledat. Doprovází je nerudný

chobotničák Hank, samec běluhy Bailey, který tvrdí, že jeho vrozená echolokace nefunguje, a krátkozraká žraločí kamarádka Naděje.

11. Alenka v říši divů: Za zrcadlem (66%)

Studio Disney vás společně s Alenkou (Mia Wasikowska) zve na výpravu za kouzelné zrcadlo. Alenku čeká nebezpečná cesta, během které musí zachránit potrhlého Kloboučníka (Johnny Depp) dřív, než jí vyprší všechen čas. Alenka v říši divů: Za zrcadlem je povzbudivé dobrodružství, které oslavuje sílu odpuštění a rodinných a přátelských pout.

10. Zootropolis: Město zvířat (84%)

Moderní metropole zvířat Zootropolis je město jako žádné jiné. Jen v Zootropolisu najdete luxusní čtvrti jako je Sousedství Sahara nebo chladný Tundrov. Je to velkolepé velkoměsto, ve kterém žijí pospolu zvířata ze všech koutů světa. Je to metropole, kde můžete být kýmkoli bez ohledu na to, zda jste obří slon nebo malá myška. Když však do města dorazí optimistická strážnice Judy Hopková, zjistí, že být prvním králikem v policejním sboru velkých a drsných zvířat není žádná legrace. A protože chce všem dokázat, že na to má, skočí po první příležitosti řešit náročný a záhadný případ, i když to znamená vzít do party upovídání a všemi mastmi mazaného lišáka Nicka Wilda.

9. Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti (71%)

Díky tajemným stopám, které Jakeovi zanechá jeho milovaný dědeček, a které poodhalují tajemství jiných světů a doby, Jake objeví kouzelné místo, známé jako sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti. Jeho tajemnost i nebezpečí se začínou prohlubovat, jakmile Jake pozná jeho obyvatele a jejich zvláštní, neuvěřitelné schopnosti, ale i jejich strašlivé nepřátele. Jake nakonec zjistí, že jen jeho vlastní a výjimečná „podivnost“ může zachránit jeho nové přátele.

8. Deadpool (82%)

Nejnetradičtější anti-hrdina z komiksů od Marvelu, bývalý člen speciálních jednotek a zběhlý žoldák Wade Wilson (Ryan Reynolds), sa podrobil experimentu, díky kterému nabyl schopnost rychlého hojení. Wade po experimentu přijme alterego Deadpool. Vyzbrojený novými schopnostmi a zvráceným černým humorem pronásleduje muže, který mu téměř zničil život.

7. Anthropoid (80%)

Rotmistři Josef Gabčík a Jan Kubiš znovu ožívají ve výpravném snímku Seana Ellise, aby v rámci diverzní operace uskutečnili atentát na zastupujícího říšského projektora a šéfa RSHA Reinharda Heydricha v kulisách Prahy za 2. světové války.

6. X-Men: Apokalypsa (70%)

Od počátku civilizace byl uctíván jako bůh. Apocalypse, první a nejsilnější z mutantů marvelovského světa X-Menů načerpal sílu ostatních mutantů a stal se tak nesmrtelným a neporazitelným. Probudil se po tisíci letech a je rozčarovaný ze světa, který nachází. Rekrutuje tým mu-

tantů včetně zklamaného Magneta (Michael Fassbender) s cílem očistit lidstvo a nastolit nový světový řád, kterému chce vládnout. Osud Země tak visí na vlásku. Raven (Jennifer Lawrence) s pomocí profesora X (James McAvoy) stane v čele týmu mladých X-Menů, aby společně zastavili svého největšího nepřitele a zachránili lidstvo před úplným zánikem.

5. Než jsem tě poznala (80%)

Louise ví leccos. Ví, že se jí líbí práce v bistro, a ví, že možná nemiluje svého přítele Patricka. Zato neví nic o klasické hudbě, neví, že přijde o místo, a kdyby tušila, co ji čeká, asi by tomu stejně nevěřila. Will zase po dopravní nehodě ztratil chuť do života. Ví, čím byl kdysi a všechno se mu nyní zdá nepodstatné, a také přesně ví, jak s tím skoncovat. Zato neví, že Lou mu vtrhne do života jako náhlá bouře. A ani jeden z nich neví, že jeden druhého navzájem navždy změní.

4. Captain America: Občanská válka (78%)

Výbušná roztržka otřásla dějinami Marvelu. V převratném příběhu Captain America: Občanská válka jsme svědky toho, jak snaha vlády udržet Avengers pod kontrolou způsobí hluboký rozkol mezi Captain Americou (Chris Evans) a Iron Manem (Robert Downey Jr.). Z nejlepších přátel jsou rázem úhlavní nepřátelé. Na pozadí dobrodružství dvou rozkmitřených front, tajemných padouchů a nových spojenců se odehraje finální bitva zásadní pro budoucnost Avengers i celého lidstva.

3. Dítě Bridget Jonesové (77%)

Držitelé Oscara Renée Zellweger a Colin Firth spojili síly s Patrickem Dempseyem v napjatě očekávaném pokračování světově úspěšné série o nejnámější ženě, která stále nemá chlapa. Je jí přes čtyřicet a po rozchodu s Markem Darcym (Firth) je zase sama. Aby přišla na jiné myšlenky, vrhá se do práce a obklopuje se starými i novými přáteli. Její milostný život ale nabere nečekaný obrat, když potká neodolatelného Američana jménem Jack (Dempsey), nápadníka, který je vším, čím pan Darcy nebyl. Když ale Bridget otěhotní, vše se pořádně zamotá. Kdo je otcem dítěte, ví totiž jen s padesátiprocentní jistotou.

2. La La Land (89%)

Moderní pojetí klasického hollywoodského milostného románu umocněné skvělými písničkami doprovázenými velkolepými tanečními čísly líčí vášnivý milostný vztah od něžného vzrušení rozvíjející se lásky až po trpké zklamání z velkých ambicí.

1. Doctor Strange (81%)

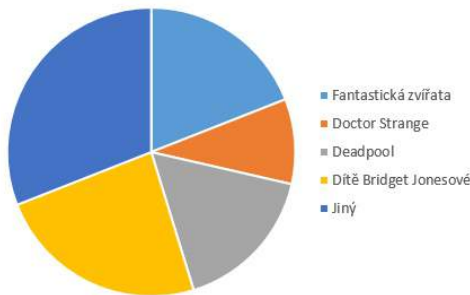
Studio Marvel uvádí film Doctor Strange o světoznámém neurochirurgovi Dr. Stephenu Strangovi, jehož život se změní po strašlivé dopravní nehodě, která mu znemožnila používat ruce. Když ho tradiční medicína zklame, je Strange nucen hledat uzdravení a naději jinde. A tak se vypraví na mystické, odloučené místo známé jako Kamar-Taj. Brzy zjistí, že Kamar-Taj není jen chrámem uzdravení, ale i základnou pro boj s temnými silami, jež chtějí zničit naši realitu.

Zanedlouho si musí Strange – vybavený novými magickými schopnostmi – vybrat, zda se vrátí k původnímu životu plnému bohatství a slávy, anebo se všeho vzdá a bude bránit svět jako nejmocnější kouzelník ve vesmíru.

Film roku 2016 vyhrál podle mě, i když ne zcela jednoznačně, *Doctor Strange*. Zamilujete si hlavního hrdinu i jeho změnu povahy z Tonyho Starka na jednoho z nejlepších a nejsympatičtějších hrdinů. Přestože je to komiksovka, nezapadá do té kategorie úplně díky nádhernému originálnímu příběhu, efektům a celkovému pojetí. Rozmýšlím se mezi *La La Land* a *Doctorem Strangem* jen kvůli záporákovi, ten jednoduše nesedl, a protože většinu z Vás pravděpodobně více zaujme romantický muzikál s tvářemi jako *Emma Stone* a *Ryan Gossling*, než akční film podle kresleného příběhu, který zapadá do mnohem většího projektu, do *Marvel Universe*.

Skládám poklonu a děkuji všem úžasným a talentovaným lidem, kteří se jakkoli podíleli na filmech z roku 2016, kterých bylo pozehaně. Vydalo se mnoho komedií, jako každý rok, ale zvlášť bych chtěla vyzvednout animované filmy, které úspěšně ničí stereotypy. Nejvíce jsem si oblíbila filmy z dílen *Marvel* a *DC*. Právě tato studia teď zažívají obrovskou popularitu a senzaci jejich filmů a já se přidávám k milionům fanouškům po celém světě.

A jaký je podle vás nejlepší film roku 2016?

Z grafu je zřejmé, že nejrady jste volili kreativnější odpovědi, než jaké vám byly nabídnuty. V sekci „jiný“ se nejčastěji k mému překvapení objevil *Anděl Páně 2*, pokračování jedné z neúspěšnějších českých pohádek od *Jiřího Stracha*. Nicméně, po sečtení všech hlasů pro jednotlivé filmy skončil *Anděl Páně 2* na čtvrtém místě a celou anketu bezkonkurenčně vyhrála *Bridget Jonesová se svým dítětem*. Upřímně jsem předpokládala, že vyhraje *Fantastická zvířata a kde je najít*, koneckonců jsme generace Harryho Pottera. Hlas lidu se však ozval a tak jen doufejme, že se snad dočkáme i čtvrtého pokračování životních osudů Bridget Jonesové, tentokrát třeba s názvem „*Důchod Bridget Jonesové*.“

Hodnocení a anotace snímků byly převzaty a upraveny z Československé filmové databáze (www.csfd.cz)

Slad'árna nebo jde jen o peníze?

Renáta Zmidlochová

Všichni si pod pojmem *Jane Austenová* představíme romantický příběh a množství složitých a propletených osudů hlavních postav a tak je to i v případě vůbec prvního vydaného díla Austenové - **Rozum a cit**.

I když se zpočátku zdá kniha zbytečně zdoluhavá až nudná, když autorka na několika desítkách stran podrobně popisuje začátek samotného příběhu, s narůstajícím počtem stran se zvyšuje samotné napětí, stejně jako naše vnitřní rozpolcenost. Austenová v první řadě popisuje rozpor mezi dvěma sestrami - mezi rozumem a citem. Každá ze sester se může čtenáři zalíbit zcela jinak. Roman-

ticky a dobrodružně založená *Mariana*, možná až příliš utápějící se v říši snů, oproti logicky smýšlející *Elinor*, která je však mnohokrát neopodstatněně opatrná. Co je víc? Rozum nebo cit? Mozek nebo srdce?

Přestože je samotný román přes 200 let starý, jeho děj je nadčasový. Rodina a její strasti, smrt, touha po penězích a (ne)láska ve všech podobách jsou věci platné na věčné časy. Dokonalá propracovanost jednotlivých postav a krásný nevyumělkovaný jazyk jsou však dány do rozporu s občasnou suchostí a zbytečným opakováním zřejmých věcí. Austenová dává čtenáři v některých pasážích jasně najevo, na čí stranu se

staví, a tak čtenář někdy může nabýt pocitu, že čte návod, jak co dělat, než samotný rozporuplný děj. Přes všechny nekonečné popisy a vsazování myšlenek do mysli čtenáře je celá kniha založená na nejistotě, střídání stavů radosti a smutku - a přesně o tom celý život je.

Austenová čtenáře sice zcela nepřekvapí, ale ani nezklame. Kniha je spíše pro romantičtější založené čtenáře, kteří si sami někdy neví rady s láskou, nebo jednoduše milují toto historické období. Austenová vsadila na věčné téma lásky stejně jako na věčný boj duše a těla.

Pokud toužíte prožít rozpolcenost z lásky, která je nám všem tak vlastní, je to kniha přímo pro vás.

Kdo nosí dárky ve světě?

Veronika Tupá

Kdybychom se zeptali, kdo nosí dárky, nejčastější odpovědí by zřejmě bylo *Ježíšek* nebo *Santa Claus*. Na světě však existuje spousta dalších tradic o mýtických postavách obdarovávajících děti a na ty nejvýznamnější jsme si posvětili. Dříve než se do toho však pustíme, podívejme se na samotný počátek, a to na vznik dnešního fenoménu Santa Clause.

Santa Claus a původní tradice

Ačkoliv se mnozí domnívají, že za vznikem dnešního typického vyobrazení Santa Clause stojí *Coca-Cola*, v jejichž reklamách se objevuje již desetiletí, není to tak úplně pravda. Postava Santa Clause stejně jako další jemu podobné vánoční postavy se vyvinula z křesťanského biskupa *Svatého Mikuláše*. Ten už za svého života proslul štědrostí k chudým, jako obránce víry před pohanstvím a zachránce nespravedlivě obviněných a dodnes je hned po *Panně Marii* druhým nejvíce uznávaným a oslavovaným světcem vůbec. Právě on se stal inspirací pro vytvoření mýtické postavy Santa Clause, který je nyní celosvětovou ikonou pro období Vánoc. Již samotné jméno Santa Claus údajně vzniklo chybou ve výslovnosti nizozemského slova *Sinterklaas*, které je zkratkou slova *Sint Nicolaas* (Svatý Mikuláš).

Dříve, než kdokoli z vás právě čtoucí tato slova byl na světě, býval Santa Claus vyobrazován jako muž v biskupském rouchu. Postupem času se však jeho vzhled změnil na podobu, kterou známe dnes. Santa Claus bývá většinou starší muž obličejem tvaru, s úsměvem naotech, velkým bílým plnovousem a s čer-

veným kloboukem s bílým lemováním. Nosí bílé lemované kalhoty s černým páskem a vysoké boty. Dle tradic žije na *Severním pólu* se svými pomocníky skřítky a do příbytků hodných dětí létá na saních tažených osmi soby. Do domu leze komínem a dárky dává dětem do předem připravených punčoch a pod vánoční stromček.

Západní Evropa

Přesuneme-li se z USA a převážně většiny světa, kde vládne Santa Claus, do západní Evropy, narazíme na velice podobné mýtické postavy. První z nich je *Otec Vánoc*, který nosí dárky dětem ve *Velké Británii*. Ve *Francii* a zemích, které měla Francie pod vlivem během 19. století (Argentina, Brazílie, Uruguay) se potom tento dědeček označuje jako *Père Noel*, případně *Papá Noel*. Vzhledově ani chováním se ani jeden z výše zmíněných „otců Vánoc“ nijak výrazně neliší od typické představy Santa Clause.

Východní Evropa

I ve Východní Evropě bychom našli znaky podobné Otci Vánoc, Východoevropané však přece jen dokázali své tradice udržet lépe. V *Rusku* a většině sousedních zemí nosí dětem dárky *Děda Mráz* a jeho vnučka *Sněhurka*. Ruský Děda Mráz je zosobněním slovanské legendy. Původně byl Děda Mráz krutým a zlým pohanským bohem, vládcem ledového chladu a sněhové bouře. U východních Slovanů však postupem času začal představovat starého muže, který jezdil na saních tažených spřežením bílých koní a přinášel zimu.

Nechybělo málo a mohli jsme oslavovat Dědu Mráze namísto Ježíška také. V době komunistického režimu na počát-

ku 50. let 20. století se totiž objevily snahy nahradit Ježíška a Mikuláše právě Dědou Mrázem, což bylo součástí ideologické propagandy režimu. Roku 1952 byl dokonce vyslán proslov tehdejšího předsedy vlády *Antonína Zápotockého*, ve kterém řekl: „*Ježíšek vyrostl a zestaral, narostly mu vousy a stává se z něho Děda Mráz. Nechodí již nahý a otrhaný, je pěkně oblečený v beranici a v kozičku.*“

Vzdor proti Dědovi Mrázovi projeвили také *Bulhaři*. Během komunistického režimu sice nosil dárky na Nový rok Děda Mráz, po jeho pádu se však vrátil jejich původní *Děda Koleda*, který dodnes rozdává v Bulharsku dárky na Vánoce i na Nový rok.

Befana | Zdroj: www.pixabay.com

Jižní Evropa

Jižní Evropa se v rámci vánočních tradic lehce vymyká běžnému evropskému standartu. Ve Španělsku nosí dárky *Tři králové* a například v Itálii nosí dárky 6. ledna *la Befana* - hodná, ale škaredá čarodějnice, která létá na koštěti a navště-

vuje domy komínem. Hodným dětem dává sladkosti a ovoce, zlým uhlí, podobně jako u nás na Mikuláše. Podle pověsti Befana při narození Ježíše Krista hledala Betlém, ale nenašla ho, a tak hledá dodnes. Její nejznámější podoba zahrnuje černý klobouk, rudé šaty, střevice a dlouhý černý plášť.

Skandinávie a Island

Místy s těmi nejzajímavějšími vánočními tradicemi jsou bezesporu Skandinávie a Island. Zatímco ve *Finsku* se tzv. *Joulupukki* liší od Santa Clause jen v několika věcech, k nimž patří například to, že nebydlí na Severním pólu, nýbrž na laponském kopci *Korvatunturi*, a že do domů nelozí komínem, ale vychovaně klepe na dveře, ve Švédsku se tradice liší na plné čáře.

Pro Švédsko je typickou vánoční postavou *Tomte*, jindy také zvaný *Nisse* nebo *Tomtenisse*. Je to stvoření podobné zahradnímu trpaslíkovi, které není vyšší než devadesát centimetrů, má dlouhý bílý plnovous a nosí vysokou červenou čepku. Podobně jako Santa Claus jezdí na saních, ale ty nelétají. Na rozdíl od Santy potom nebydlí na Severním pólu, ale v samotných domech pod podlahou. Tato mýtická postava je jedna z nejvíce se vyskytujících ve skandinávských legendách, kde plnila roli ochránce rodinných farem. Byl milý a pracovitý, ale když ho pán domu urazil, snažil se mu mstít a kradl náradí. Spolu s nárůstem vlivu křesťanství se Tomte stal

spíše symbolem Vánoc a jeho vzhled se mírně přizpůsobil moderním poměrům.

Zamíříme-li přes moře na *Island*, narazíme na tu nejzajímavější tradici ze všech doposud zmíněných. Islandským dětem totiž nosí dárky hned třináct mužů. Říká se jim *Jólasveinar*, v překladu tedy něco jako vánoční chlapíci. Podobně jako většina severovýchodních postav, i Jólasveinar nebyli dřív vnímáni tak, jak je tomu dnes. Někteří z nich dokonce dle pověstí napadali lidi, jedli děti, přepadali a okrádali farmáře. Jejich jména se váží k tomu, co dle původních pověstí prováděli. Jólasveinar jsou spojováni s tzv. *Jólakötturinn* (vánoční kočka), což bylo zvíře, které dle pověsti jedlo ty, kteří na Vánoce nedostali žádné oblečení. Za vznikem této pověsti stojí islandští farmáři. Používali hrozbu vánoční kočky pro své zaměstnance, aby je donutili dokončit výrobu podzimní vlny před Vánoci. Ti, kteří se do práce nad rámec zapojili, dostali nové oblečení a ti, kteří odmítli, nedostali nic, a tím pádem by byli loveni onou nebezpečnou kočkou.

Samotných Jólasveinar je třináct

a každý z nich navštíví domovy dětí jednotlivě, a to postupně každou noc od 12. do 24. prosince. Celé vánoční období začíná vánoční chlapík se jménem *Stekkjarastraur*, který napadá ovce, ale obtíže mu dělají dřevěné kolíky, které má místo nohou. Dvacátého čtvrtého prosince přichází poslední chlapík, *Kertasníkir*, který pronásleduje děti, aby jim mohl ukrást jejich svíčky (v minulosti byly svíčky z loje, a tudíž je *Kertasníkir* jedl). Dříve se Jólasveinar vyobrazovali ve středověkém islandském oblečení, v dnešní době však nosí spíše oblečení podobné Santu Clausovi. Dárky (nebo shnilé brambory, jestliže dítě zlobilo) dávají dětem do bot, které mají připravené na parapetech u oken. Celkem tak děti nasbírají třináct dárků - každý den jeden.

Ježíšek

Na závěr nezbývá než zmínit vánoční postavu pro nás nejvýznamnější, a tou je samozřejmě Ježíšek. Postava malého Ježíše Krista se ve Střední Evropě řadí k těm nejvíce používaným a zatím poměrně obstojně odolává tlaku Santa Clause. Ježíšek však nenosí dárky jen v České republice, ale i v zemích jako jsou Slovensko, Maďarsko, Rakousko, Švýcarsko, Německo, Slovinsko, Chorvatsko, Lichtenštejnsko nebo Lucembursko.

Jólasveinar | Zdroj: www.unlockingkiki.com

Opice

Michal Klíč

Pátek večer, kolem lidí, hlasitá hudba a spousta pití. Místa jako tato kdysi bývala mým revírem. Vždy jsem miloval tu energii, bezstarostnost a radost. Na chvíli mohu být středem pozornosti, zapomenout na běžné starosti. Dnešní situace je jiná.

Už začátek večera byl neobvyklý. Nešel jsem do klubu pro zábavu. Šel jsem za účelem zabít vzpomínky. S kamarády jsme se domluvili na sraz v osmnáct hodin u jedné hospody. Naše spanilé jízdy vždy začínaly v hospodách. Především za účelem odejít z ní s mírnou hladinou alkoholu v krvi a dobrou náladou. Tu jsme si navozovali většinou rozhovory o nejrůznějších věcech. Od sportu, přes počítačové hry, politiku a především pomlouváním ostatních. Tyto rozhovory vždy slyšela celá hospoda a častokrát se na nás jen nevěřičně otáčeli. Měli nás za opilé bláznů. Dnes se rozebírala má nálada.

Nebylo těžké poznat, že nejsem v pořádku. Ještě abych ji měl dobrou. Rozešla se se mnou přítelkyně. Neustále jsem ji podváděl. Věděla o tom. A po

jednom incidentu to už nevydržela. Dala mi hodně šancí. Všechny z nich jsem promarnil. Domníval jsem se, že vždy odpustí. Domníval jsem se, že kytky, večere a pár zamilovaných frází vše spraví. Tentokrát ne. Nechce to dál snášet. Oпустиla mě. Chápu, vypadá to zvláštně. Neustále jsem ji podváděl a i přes to se mě to tolik dotklo? Miluju ji, ale jsem špatný člověk. Uvědomuji si své chyby, ale již není prostor pro nápravu.

Rozebírat toto téma naštěstí nevydrželo celou dobu. Díky mému umění přetvářky se přešlo na jiné oblasti. Teď stojíme před klubem. Cítím, jak ztrácím kontrolu nad svými myšlenkami. Myslím na vše a na nic. Stav opilosti je již v pokročilém stádiu. Ideální čas na vstup do klubu.

Vidím spousta známých i neznámých tváří. Najednou se cítím skvěle. Jsem všude a nikde. Neustále se bavím s jinými lidmi. Jsem král parketu. Má hlava ani tělo se nezastaví. Vůbec netuším, kde se zrovna pohybují mí přátelé. A ani mě to vlastně nezajímá. Tady jsem doma a sem

patřím.

Po hodině tance bez přestávky si sedám do boxu, který je hned u parketu. Mé nohy vypovídají službu a chci si konečně zapálit cigaretu. Během hodiny neustálého skákání vyprchá z vašeho těla hodně alkoholu. A to je problém. Vaše myšlenky už nejsou tolik rozházené. Začínají se urovnávat. Zvláště když sedíme v rohu boxu, kolem vás se kymácejí opilé trosky a soustředíte se na ně. Najednou, nevidíte to, co předtím. Nevidíte šťastné lidi jako předtím. Vidíte zoufalce. Lidé, kteří nevědí, co se svým životem. Jsou smušní. Všichni do jednoho. Tlupa skákajících opic. Polovina z nich se zde snaží zapomenout na své smutné životy. Druhá polovina vyhlíží partnera na jednu noc, což je ještě smutnější. Do které z těchto dvou skupin asi patřím já?

Jakmile si položím tuto řečnickou otázku, podívám se k zemi. Vytáhnu náhrdelník a podívám se na něj. Okamžitě mě chytá úzkost a utíkám z klubu. Má mysl možná vystřízlivěla, ale mé tělo nikoliv. Vrávoravou chůzí se dostávám

z onoho místa a jdu co nejdál. V ruce stále držím náhrdelník a koukám se na něj. Zastavuji se u jedné z laviček a prudce si na ni sedám. Jsem plný vzteku a smutku. Jedná se o dárek k výročí od mé nyní bývalé přítelkyně. Náhrdelník je naprostou definicí kýče. Máčkám jej v ruce. Vzpomínám. Na všechny ty věci. Nechápu, proč jsem si jej bral. Ublížíje mi. Chce mě zničit. Nesnáším ho.

Z očí mi začínají téct slzy. Padají k zemi. Stejně jako náhrdelník. Chci se odsud co nejrychleji dostat. Odcházím.

Náhrdelník leží na zemi. Nevím, kam jdu. Stále ho cítím na hrudi. Nechci ho cítit. Nesnáším sebe. Miluju ji. Miluju ten náhrdelník.

Dávám si facku. Utírám slzy a jdu k baru. Chci být jednou z opic. Chci zapomenout. Nyní sedím na baru a piju panáky vodky jeden po druhém. Nedaří se mi zapomenout a nestávám se členem tlupy. Každá další kapka alkoholu jen prohlubuje mé pocity. Z ničeho nic se rozhoduji vrátit se pro náhrdelník a opět se vrátím na místo, kde jsem jej zahodil.

Třeba ještě je šance. Určitě se ke mně vrátí a odpustí mi. Musí mi odpustit. Hledám všude kolem, ale nikde ho nenacházím.

Druhý den odpoledne se jej pokouším znovu najít. Hodinu hledám, ale nikde ho nenacházím. S náhrdelníkem jsem ztratil i poslední šanci najít cestu zpět k ní. Nejspíš si ho někdo vzal a dělá mu teď radost. Stejně jako někdo vzal jí radost. Na rozdíl ode mě.

Novoroční předsevzetí končí druhého ledna

Michaela Konopková

A je to tu zas. Vánoce, Boží hod, Silvestr, Nový rok. Jídlo, cukroví, svařák, šampaňské. Pro muže ideálně strávené svátky plné dobrého jídla a odpočinku. Pro ženy svátky plné stresu z neustálého chystání jídla, umývací nádoby a věčného uklízení. Do toho pak každoroční trauma každé ženy, že po Vánocích bude mít zase o dvacet kilo navíc. Svátky vrcholí posledním dnem v roce, tedy Silvestrem, kdy slavíme, že jsme přežili další rok ve zdraví, jak fyzickým tak psychickým a očekáváme, že v novém roce to bude ještě lepší. A tak když o půlnoci bouchneme šampaňské a připijeme se svými blízkými na zdraví, omámení výjimečností tohoto okamžiku zmocní se nás duch novoročního předsevzetí. A není to duch ledajaký. Moc fantazie ale nemá. Většinou nám našeptává, že „v příštím roce shodím těch 20 kilo, které jsem přes Vánoce nabrala“ nebo, že „začnu chodit do posilovny, abych vypadal jako Schwarzenegger.“ Pak je tu

také ta slavná fráze: „od ledna se začínám pravidelně učit.“ A jaký je následující scénář? 1. ledna nazujeme tenisky, navlékneme novou vánoční teplákovku a s odhodláním vyběhneme do ulic, plní sil a vize na štíhlejší zítřky... Po pěti

minutách šnečího sprintu nám začíná mrznout úsměv a po deseti si musíme dát pauzičku, abychom vůbec popadli dech.

Se zápalem plic, div ne s infarktem se otočíme a pomalou chůzí se vracíme zpět domů. Pro letošní rok máme splněno. V posilovně zase stačí zvednout čtyřikrát desetikilovou činku na bench a s klepajícím se rukama končíme. Doma se ovšem nezapomínáme začít prohlížet v zrcadle, jestli už nám z té „dřiny ve fitku“ narostly svaly. A konečně slavné třetí předsevzetí „začnu se učit.“ Vezmeme učebnici, otevřeme ji na příslušné stránce a začneme číst. Po třetí větě, která je snad v mandarinštině, učebnici zavíráme a vrhem odkládáme na hromadu zbylých učebnic. Nakonec vítězí film a zbytek cukroví, které zůstalo ještě z Vánoc. O týden později už ani nevíme, že nějaký Nový rok byl, natož nějaká předsevzetí. A tak si každý dál spokojeně žije se svým pupkem a prázdnou hlavou.

A tak bych vám všem chtěla popřát co nejméně nesplněných novoročních předsevzetí v novém roce.

P.S. Uvidíme se v posilovně.

Řetězový klíč

Eliška Režná

„A hoj, tady máš ten klíč, jak jsme se dohodli. Musím zas letět, tak čau!“ Zaraženě stojím a zírám do dlaně. V ruce se leskne malý klíček zavěšený na sametové stuze. Vypadá jako od nějakého visacího zámku. Ale počkat. Kdo to vlastně byl? Já chtěla od někoho klíček? Nevzpomínám si, že bych si něco takového s někým domlouvala. Vytrhnu se ze svých myšlenek a rychle za ním volám: „Hej, musel sis mě splést! Ani tě neznám, žádnéj klíč jsem po tobě nechtěla!“ Neznámý se otočil, usmál se

a klidně odpověděl: „Ne, v pohodě. Je to pro tebe.“ Odvrátil se a za pár okamžiků zmizel v davu lidí. Jeho odpověď mě zarazila ještě víc. V té rychlosti jsem si ho nestihla ani prohlédnout. Znovu jsem se podívala do dlaně. Klíč? Klíč. Opravdu leží v mé dlaně.

Konečně jsem se přiměla k pohybu a rozešla se ke stánku s punčem, klíček stále třímajíc v ruce. „Jeden dospěláček, prosím.“ Objednala jsem si, zaplatila a za chvíli přede mnou přistál kouřící kelímeček. Opírala jsem se o pultík, míchala punč

a pomalu uskrávala. Klíč. Znovu jsem se napila. Rukou jsem zajela do kapsy od kabátu a klíček tam uložila. Klíč. Rychle jsem do sebe kopl zbytek teplého nápoje a šla. V předvánočním čase obvykle brouzdám náměstím od stánku ke stánku, vstřebávám atmosféru a okukuji zboží. Najednou ale nemůžu. Ten drobný předmět v mé kapse nenechá mou mysl v klidu. Kdo to byl? Proč mi dal zrovna klíč? Proč mně? Od čeho vůbec ten klíč je? Jdu přes náměstí cestou směrem domů. Proč by mi někdo dal klíč bez toho, aby mi

řekl, od čeho je? Je od pokladničky? Od nějaké Pandořiny skříňky? Od trpasličího domečku nebo od obrovských vrat s maličkým zámekem? Co když je to prostě klíč od kola? Zkousím ho do každého zámku, který potkám. Nejspíš vypadám trochu jako blázen, když horlivě skáču od kliky ke klice. S takovou na mě ještě někdo zavolá policii. A pochybuju, že by mě zrovna tehle klíček vysekal z vězení.

Co když to byl nějaký starý známý? Někdo ze vzdálené rodiny? Někdo, koho jsem viděla jen v dětství. Na koho si už rozhodně nemůžu vzpomenout. Třeba je to klíč k nějakému rodinnému dědictví.

Nebo to mohl být někdo mých rádoby „vtipných“ kamarádů a anonymně to poslal po jiném známém, aby mi ten klíč dal, a teď se mému zmatenému výrazu směje někde za rohem. Nikoho z mých přátel by

nic takového nenapadlo. A vůbec, kde je ta skrytá kamera?

Taky si mě mohl někdo splést. Co když je ten klíč od něčeho důležitého a byl adresovaný někomu, kdo vypadá úplně stejně jako já? Teď jsem někoho třeba obrala o promyšlený vánoční dárek. Může se na něj třeba vázat důležitá vzpomínka. Teď bude kvůli mně zapomenuta...

Nemůžu spát. V posteli se převaluju, jako bych ani nebyla unavená. Oči mám jako baterky, pořád jen přemýšlím, k jakému zámku ten klíček na mém stole může patřit. Zdá se mi, že na mě šeptem volá. Ne, on nevolá, on se mi i chichotá! Ty drzoune zubatá, však ty se ještě budeš otáčet, uvidíš!

Už skoro svítá. Od klíčku se odrazí první paprsek slunce. Vůbec jsem neus-

nula. Tolik promarněného spánku kvůli kousku ošoupaného kovu. Mohla jsem ten i ten včerejší čas přece využít líp. Za den se dá stihnout tolik věcí, potkat tolik lidí! A já mám hlavně jen tohle? Taková malichernost. Na světě je tolik zámeků, nemám nejmenší šanci zjistit, kam pasuje. Neměla bych se hnát za zbytečností. To by přece neměl nikdo. Co to je za dárek, který nutí lidi ztrácet čas?

Na druhou stranu, co když je to klíč, který mi má právě tohle ukázat? Co když ten chlápek přišel na to stejné a chtěl ho zkrátka poslat dál? Aby se takhle potrápil nebo snad poučil i někdo jiný.

„Ahoj, hele, tady máš ten klíč. Já už zase musím letět, tak se měj a hezký svátky.“

Fotosoutěž

E-mail: sach@gykovy.cz

Facebook: Časopis Šach

Web: www.gykovy.cz/sach

Školní časopis Šach vyhlašuje
soutěž o nejlepší fotografii na téma
KOUZLO OKAMŽIKU

Vybrané fotografie budou vystaveny ve studovně a uveřejněny
v příštím čísle časopisu. Nejlepší práce budou oceněny.

Soutěž je otevřená pro všechny studenty Gymnázia a SOŠZE.

Každý může zaslat nejvýše dvě fotografie.

Své práce zasílejte na e-mail školního časopisu sach@gykovy.cz

Soutěž probíhá do 26.2.2017

Více informací se dozvíte na našem webu. Těšíme se na vaše fotografie.

Knihovna Karla Dvořáčka vyhlašuje 3. ročník soutěže

Knížní výzva

Soutěž probíhá ve dvou věkových kategoriích:

do 14 let (10 knih) a od 15 let (20 knih)

Knihy se zapisují na registrační list v přízemí knihovny

Výzva končí 15. 11. 2017

Ceny do soutěže věnovali:

Mobil centrum XXL

Impakt Fitness

Klub přátel KKD

Butique Gurmán

Knihy a škola, chytré hračky

Více informací na www.kkdvyskov.cz